
Královna Margot

Alexandre Dumas

VEČER 24. SRPNA 1572

Čtenář snad nezapomněl, že v předcházející kapitole se mluvilo o šlechtici jménem de La Mole, jehož tak netrpělivě očekával Jindřich Navarrský. Šlechtic vjel do Paříže branou Saint-Marcel k večeru 24. srpna 1572, přesně jak to řekl pan admirál. S pohrdavými pohledy se vyhnul hostincům hned na kraji města.

Pravda, jeho kůň měl za sebou dlouhou cestu, ale La Mole se chtěl ubytovat až v samé blízkosti Louvru. Přešel proto náměstí Maubert, Petit-Pont, most Notre-Dame a podél nábřeží se dostal až do ulice de l'Arbre-Sec. Zastavil před hostincem U Krásné hvězdy, na jehož vývěsním štítě byl namalován dozlatova vypečený kapoun s takovou věrností, že musel upoutat pozornost i toho nejunavenějšího poutníka.

To je hospoda, jakou hledám, řekl si v duchu La Mole, její hostinský je asi chytrý chlapík, ví, jak přilákat návštěvníka. L'Arbre-Sec je, jak si vzpomínám, nedaleko Louvru, to také není k zahzení. Bude-li jídlo a ubytování tak dokonalé, jako je malba na štítu, mohu zde klidně zůstat.

Mezitím co La Mole takto uvažoval, přijížděl z opačné strany ulice další jezdec. I on se zastavil před štítem U Krásné hvězdy a nadšeně si prohlížel obraz s pečeným kapounem.

První z jezdců, kterého již známe aspoň podle jména, jel na bělouši španělského chovu. Na sobě měl černý kabátec zdobený gagátem, plášť z tmavě

fialového sametu a vysoké černé jezdecké boty. Meč s tepanou rukojetí byl stejně zdobený jako malá dýka. Mohlo mu být dvacet čtyři až dvacet pět let. V nápadně opáleném obličejí lemovaném černými vlasy a krátce přistřiženým vousem svítily jasně modré oči. Kdykoli pohnul jemnými rty, ukázaly se dvě řady bělostných zubů. Výraz jeho tváře naznačoval spíše mírnou a přemýšlivou povahu.

Druhý jezdec byl pravým opakem prvního. Jeho kudrnaté vlasy byly spíše rusé než světlé, tmavě šedé, nepokojné oči ještě zdůrazňovala bílá barva pleti. Vysoká urostlá postava s širokými rameny, hrdé držení těla prozrazovaly hned na první pohled sebevědomého šlechtice.

Právě tento jezdec oslovil hraběte de La Mole: „Pane,“ řekl s jasným piemontským přízvukem, „kdyby měl člověk usuzovat podle vývěsního štítu, mohl by se lehce nechat svést. Konečně, do Louvru není daleko, vidím, že máte stejný vkus jako já.“

„Ano, pane,“ odpověděl La Mole, aniž se snažil zakrýt svůj provensálský přízvuk, „hostinec je blízko Louvru, ale ještě jsem se nerozhodl. Vy snad ano?“

„Přiznám se, že mne především zaujal ten pečený kapoun na štítě. Pokud mohu odhadnout odtud zvenčí, zdá se to být docela dobrý a čistý dům. Blízkost královského paláce a ten kapoun...“ usmál se neznámý.

„Jistě, vy však zapomínáte, že Paříž se jen hemží podvodníky. Kdo mi zaručí, že jídlo bude tak dobře upravené, jak je to zde namalováno?“

„Já, pane. Jestliže mi kuchař předloží kapouna upečeného jen o něho hůř, než je ten na štítu, napíchnu hostinského na rožeň a nepustím ho, dokud se sám neopeče dozlatova,“ smál se Piemontan. „Nuže, pane, pojďme dovnitř.“

„Souhlasím. Běžte tedy první, přesvědčil jste mne.“

„To nemohu, vy jste zde byl dřív. Jsem vám k službám. Dovolte, abych se představil. Hrabě de Coconnas.“

„Těší mne. Jsem hrabě Lerac de La Mole. I já jsem k vašim službám, pane.“

„Potom nezbyvá nic jiného,“ odpověděl Coconnas, „než vzít se pod paži a společně vejít dovnitř.“

Oba mladí muži seskočili z koní, podali uzdy pacholkovi, který se potloukal před hostincem, a jako staří známí přistoupili ke vchodu U Krásné hvězdy. Ve dveřích stál hostinský zabrán do hovoru s vysokým chlapem ve špinavě hnědém kabátě. Když poznal, že vznešení hosté míří k němu, rychle

se sklonil k muži a šeptal mu: „Na shledanou. Vraťte se ještě dnes večer a nezapomeňte mi oznámit tu hodinu!“

Pan de Coconnas, dotčený, že jim hostinský nevěnuje patřičnou pozornost, řekl: „Pane, nevidíte, že jdeme k vám?“

„Odpusťte, pánové, ale neviděl jsem vás,“ ospravedlňoval se s přehnanou zdvořilostí hostinský a očima ještě stále sledoval muže v plášti podivné barvy.

„To vás neomlouvá,“ pokračoval nazlobený Coconnas, „a nyní, když nás tedy vidíte, tak žádné pane, ale pane hrabě. A pěkně nám oběma, rozumíte?“

„Samozřejmě že rozumím, pane hrabě. Jaké máte přání?“

„Dobrá, to již zní lépe, vidte, pane hrabě?“ řekl Coconnas a obrátil se na pana de La Mole. „Přejeme si, pan hrabě a já, hezké pokoje a dobrou večeri. Doufáme, že váš vývěsní štít odpovídá skutečnosti a že se za vaší reklamou neskrývá docela obyčejný podvod.“

„Musím vás upozornit, páni šlechtici,“ řekl rozpačitě hostinský, „že mám jen jeden jediný pokoj volný. To víte, svatba v královském paláci, Paříž je plná. Obávám se, že se vám můj pokoj nebude líbit. Zařízení je celkem skromné.“

„Dobrá,“ ozval se La Mole, „půjdemte tedy jinam. Co se dá dělat.“

„Ani nápad,“ protestoval Coconnas, „já zůstanu, můj kuň je vysílený. Vezmu si tedy pokoj sám a vy, hrabě, chcete-li, můžete hledat štěstí jinde.“

„Pane, ale já nemohu ubytovat ani vás,“ oznámil lhotejně hostinský.

„Začínám se velice bavit!“ vykřikl Coconnas. „Nejdříve jste se vymlouval, že je nás mnoho, nyní je vám jeden asi málo. Řekni hned, darebo, že nás odmítáš ubytovat!“

„Když začínáte tímto tónem, řeknu vám i já otevřeně, že opravdu nechci,“ odpověděl drze hostinský a postavil se do dveří.

„Mordie! A proč?“ zařval Coconnas rudý hněvem.

Hostinský zachovával stále klidný a lhotejný tón: „To máte tak, pane, když vám pronajmu pokoj, zůstanou mi dvě světničky pro lokaje prázdné. Vidím, že s vámi nikdo nepřijel. Komu potom pronajmu ty dva malé pokoje? Obchod je obchod.“

„Pane hrabě de La Mole,“ ozval se Coconnas, „nezdá se vám, že budeme nuceni dát tomu taškáři řádný výprask?“

„Souhlasím a rád vám pomohu,“ odpověděl La Mole a přiblížil se k hostinskému.

Ten však kupodivu zůstal klidný. Zdálo se, že ho nemůže nic vyvést z míry. Jen o nepatrný krůček ustoupil ke dveřím, snad mu to připadalo jis-

tější, rozhodně však nebudil dojem, že by mu oba horkokrevní mladíci naháněli strach.

„Hned je vidět,“ řekl výsměšně hostinský, „že páni přicházejí z venkova. V Paříži už vyšlo z módy bít hostinské, tady se bijí velcí páni. A hlavně tu moc nekřičte, nebo zavolám sousedy a výprask dostanete vy.“

„Do toho, hrabě,“ ozval se Coconnas, „ten chlapík se nám ještě k tomu vysmívá.“

„Mou mušketu!“ křikl hostinský na pacholka, aniž se hnul ode dveří.

„Mordie, hrabě de La Mole!“ zvolal Coconnas a tasil kord. „Pojďte, udeříme na ně na oba!“

„Příteli, jen klid! Pan hostinský se trochu mýlí, to je vše. Zaplatíme za náš pokoj i za pokoje pro sluhy. Pokud ještě nemáme lokaje, tak si je již zítra najmeme,“ snažil se La Mole uklidnit zbytečnou hádku. Když to dořekl, odstrčil hostinského a vešel s Coconnasem klidným krokem dovnitř.

Piemontan se stále nemohl smířit s chováním hostinského a s velkým sebezapřením zasouval kord do pochvy.

„Trpělivost, drahý příteli,“ pokračoval La Mole šeptem, „ten mizera má asi pravdu. Všechny pařížské hospody jsou plné šlechticů. Jedni přijeli na svatbu, druzí se chystají na tažení do Flander. Budme rádi, že zde máme aspoň jeden pokoj.“

„Obdivuji se vašemu klidu, hrabě,“ odpověděl Coconnas, „ale stejně, ten hostinský mě urazil, ať si na mne dá pozor. Bude-li jeho kuchyně špatná, postel tvrdá a víno mladé, pozná, že mám zvláště ostrý kord, to vám slibuji.“

„Tak o to se strachovat nemusíte, pane,“ poznamenal hostinský, který šel těsně za Coconnasem a jeho slova dobře slyšel. „V mém podniku naleznete všechno v nejlepším pořádku.“ Potom si ještě sám pro sebe zabručel: „Bude to jistě nějaký hugenot. Ti zrádci jsou drzí až běda. Sotva si vzal ten jejich králíček naši krásnou Margot...“

„Dostaneme už konečně jídlo?“ křikl Coconnas.

„Jistě, pánové, jakmile vám bude líbo.“

„Libo nám je už teď, tak rychle noste na stůl!“ dodal Coconnas a obrátil se na pana de La Mole. „Poslyšte, hrabě, dnešní Paříž není zrovna nějak zvlášť veselé město. Nezdá se vám?“

„Ne, to jistě není. Ale já jsem si všiml hned od brány, že Pařížané jsou zaražení, nevypadají zrovna spokojeně. Bůhví, čím to je. Snad jsou unaveni osla-

vami, nebo čekají změnu počasí. Skutečně, vzduch je těžký a nebe tak černé, že bych se ani nedivil, kdyby přišla zčistajasna prudká bouřka.“

„Nevím, čím to je,“ řekl Coconnas, „to nechme na starost Pařížanům. Vy jste říkal, že hledáte Louvre, ne?“

„Vy také, hrabě, jste mluvil o Louvru,“ odpověděl La Mole, „můžeme tam vyrazit společně hned po jídle.“

„Já vlastně nejdu do Louvru, ale jen naproti. Mám příkaz hlásit se hned, jak přijedu, u pana vévody de Guise.“

Při vyslovení jména vévody de Guise hostinský, jemuž neuniklo ani slovo z rozhovoru obou šlechticů, přistoupil k hostům ještě blíže.

„Ten chlap nás poslouchá,“ zašeptal La Mole, ale hostinský to zřejmě slyšel.

„Ano, pánové, poslouchal jsem vás,“ řekl a radostně zvedl pravici ke své čapce, „jsem váš nejpokornější sluha. Proč jste neřekli hned, že hledáte našeho velikého vévodu? Nebyl bych se s vámi přel o pokoj.“

Hrabě de La Mole zneklidněl, Coconnas však okamžitě odpověděl: „Zdá se, že vévodovo jméno má kouzelnou moc. Z hrubiána a nezdvořáka jste se rázem stal pokorným úslužným člověkem. Napřed mi řekněte, mordie, jak se jmenujete?“

„La Hurière, pane hrabě,“ odpověděl hostinský s hlubokou úklonou.

„A to jste si myslel, La Hurière, že jenom pan vévoda má právo trestat nezdvořilost?“

„Ne, pane hrabě, to ne. Ale pochopte, nemohl jsem tušit, kdo jste. My zde v Paříži ho máme velice rádi. A všichni jeho přátelé jsou i našimi spojenci.“

„Myslíte Jindřicha?“ ptal se La Mole.

„Kterého Jindřicha?“ řekl hostinský.

„Znám v Paříži jenom jednoho,“ pokračoval La Mole, „a to je Jindřich Navarrský. A právě k němu jsem zase pozván já. Radím vám tedy, abyste jeho jméno vyslovoval s úctou.“

„Tak vy hledáte pana vévodu de Guise,“ naklonil se hostinský k hraběti de Coconnas, „jak jste šťastný. Závidím vám. To jistě přijíždíte na tu...“

„Na co?“ přerušil ho Coconnas.

„No, na tu... slavnost,“ dokončil hostinský se zvláštním důrazem na slovu slavnost.

„Snad slavnosti a ne slavnost,“ opravil ho Coconnas, „vždyť se prý v oslavách zrovna topíte. Plesy, rytířské turnaje, závody... někteří lidé snad ani nemají čas na spaní. Je zde opravdu tolik zábavy, La Hurière?“

„Není to tak strašné, pane hrabě. Ale doufám, že se ještě dočkáte veliké slavnosti,“ poznamenal hostinský.

„Cožpak může být ještě větší slavnost, než byl sňatek krále Jindřicha Navarrského s královnou Margot? Vždyť sem přijelo hodně cizinců, ne?“ divil se La Mole.

„Hodně cizinců...? Snad hodně hugenotů! Pánové, doufám, že nejste protestanti?“ řekl opatrně hostinský.

„Já a hugenot!“ usmál se Coconnas. „To je, jako byste se zeptal v Římě papeže, jakého je vyznání. Jsem stejný katolík jako on!“

Při těch slovech se Coconnas obrátil na hraběte La Mole jakoby s otázkou, ke kterému vyznání se hlásí on, ale Provensálec se tvářil, že si ničeho nevšiml. Obrátil se na hostinského s otázkou navazující předchozí hovor: „Říkáte, že neznáte Jeho Veličenstvo Jindřicha Navarrského. Snad tedy znáte aspoň pana admirála de Coligny? Řekli mi, že pan admirál je u dvora velice oblíben, prý se s ním Karel Devátý o všem radí. Doufám, že vás to nebude tolik obtěžovat a prozradíte mi, kde bydlí. Pan hrabě de Coconnas jede k vévodovi de Guise, já se zase mám ohlásit u admirála.“

„Bydlel v ulici de Béthisy, bydlel tam, pane. Je to jen nedaleko odtud. Ale říkám vám, bydlel tam...“

„Jak to, bydlel?“ přerušil hostinského La Mole. „Copak opustil město?“

„Opustil? Málem že neopustil i tento svět,“ řekl hostinský a ani se nesnažil zakrýt zřetelný tón radosti či jakéhosi zadostiučinění.

„Co tím chcete říci?“ zvolali tentokrát oba šlechtici společně. „Pan admirál opustil tento svět?“

„To snad není možné! Jeden hledáte vévodu, druhý admirála a nic jste o tom neslyšeli? Právě předevírem byl admirál zasažen kulkou z pušky. Stalo se to, když šel z Louvru. V deset dopoledne a zrovna před domem kanovníka Pierra Pilese.“

„Byl zabit?“ tázal se La Mole.

„To ne. Kulka mu roztránila ruku. Přišel o dva prsty. Možná že kulka nebyla otrávená, takže...“

„Snad nepřejete smrt našemu slavnému vojevůdci?“ rozkřikl se La Mole.

„Všechno dopadlo dobře,“ odvětil hostinský a mrkl na hraběte de Coconnas, v němž okamžitě odhadl svého spojence.

„Budu muset okamžitě do Louvru. Musím najít krále Jindřicha Navarrského. Ten mi snad také poví víc o stavu našeho admirála,“ zadoufal La Mole.

„Ano, váš král bydlí v Louvru,“ dodal hostinský.

„Doprovodím vás,“ ozval se Coconnas, „půjdu do Louvru s vámi. Jistě tam naleznu i vévodu.“

„To je možné, pane hrabě,“ přiznal La Hurière, „ten tam také je. Právě před chvílí šli kolem dva šlechtici z jeho družiny.“

„Tak jdeme do Louvru.“

„Pánové, co bude s vaším jídlem, vždyť jste se ho ani nedotkli?“

„Já doufám, že povečeřím u krále navarrského,“ řekl La Mole.

„A já zase u vévody de Guise,“ dodal Coconnas.

A já, napadlo hostinského, půjdu vyčistit pušku a překontrolovat prach. Člověk nikdy neví, kdy to začne.

O LOUVRU TROCHU OBŠÍRNĚJI A O CTNOSTI JEN OBECNĚ

Oba šlechtici se vyptali hostinského na cestu a zamířili ulicí d’Averon přes Saint-Germain-l’Auxerrois k Louvru, jehož silueta se již začínala ztrácet v noční tmě.

„Co se děje, hrabě?“ zeptal se Coconnas, když se La Mole zaraženě zastavil a s údivem pozoroval padací most, příkopy a za nimi hradbu temných zdí a ostré hroty věžiček zařezávajících se do temného nebe.

„Sám nevím, co to se mnou je,“ přiznal se Provensálec, „nejsem žádný strašpytel, ale při pohledu na staré sídlo francouzských králů mám stísněný pocit. Vždyť se podívejte, je to zde všechno tak pochmurné, hrozivé...“

„Ale jděte, hrabě,“ přerušil ho Coconnas, „já se naopak cítím velice dobře. Pravda, nejsem zrovna vhodně oděn pro návštěvu v královském paláci, ale

každý ví, že jsem byl na cestách. Příkaz zněl jasně: ohlásit se u vévody. Jistě mne čeká, nemohu se přece zdržovat převlékáním. Jsem si jist, že mne přivítá i v tomto jezdeckém obleku.“

A oba mladí muži pokračovali v cestě.

V Louvru byly silné stráže, vypadalo to, jako by je zdvojnásobili právě pro tuto noc. Naši šlechtici byli zprvu zaraženi, Coconnas si vzpomněl, že jméno vévody de Guise působí jako zaklínadlo, přistoupil proto k vojákům a oznámil jim, že jde navštívit vévodu.

Stalo se, jak předpokládal. Gardisté se okamžitě chovali přátelsky, přesto však chtěli, aby jim pan de Coconnas řekl heslo.

Hrabě se musel přiznat, že žádné heslo nezná, a znovu požádal, aby někdo ze strážných ohlásil vévodovi, že před branou čeká hrabě de Coconnas.

Jeden z velitelů, podle řeči Němec nebo Švýcar, vyšel z vrátnice k hraběti.

„Copak chtít od pana de Gvíz?“ řekl.

„Musím s panem vévodou mluvit, pozval si mne.“

„To být hodne tešky. Pan féfoda chofořiti u Jeho Feličenstva.“

„Ale já mám pro pana vévodu dopis. Zde je.“

„Ja, fy mít dopis, to neco iny. A jak fy se menujete?“

„Hrabě de Coconnas.“

„Dáte mi ten psány a já ho být otefzdat na pan féfoda. Já se menovat Pesme.“

Hrabě zaváhal. Průvodní list byl jeho poslední nadějí, jak proniknout do Louvru. Toho si všiml jeden ze strážných a obrátil se ke Coconnasovi: „Dejte mu ten list, pane. Za toho šlechtice ručím. Vás možná mýlí jeho výslovnost, ale jmenuje se de Besme a patří k vévodovým nejvěrnějším přátelům.“

„De Besme, mordie, to jméno znám,“ zaradoval se Coconnas, „promiňte mi mé chování, pane de Besme, dosud jsem vás neznal osobně. Zde je list pro pana vévodu.“

„Néni tšeba omlufa, pane, je tobše míti opatrnost, ona néni nikdy dost.“

Pan de Besme si vzal list a chystal se vejít do paláce. La Mole, který stál až do této chvíle za zády hraběte de Coconnas, přistoupil ke katolickému šlechtici: „Když už jste tak laskav, pane de Besme, mohl byste předat i můj list?“

„A jak fy se menofáte, pane?“

„Hrabě Lerac de La Mole.“

„Chrápě Lamol? Fás já neznat, pane.“

„To je docela možné, pane de Besme. Nepatřím k pánům vévody de Guise a kromě toho jsem přijel dnes večer až z Provence.“

„To nyc, pan Lamol, být u vás taky psany pro féfoda?“

„Ne, já mám list pro Jeho Veličenstvo krále navarrského.“

Besme se zamračil a rázem ochladl.

„Já nebýt od král nafarzský, pane, já nemůžu fsít fáše psany,“ odpověděl Besme, „ten druchy pan pro féfoda de Gvíz, ten já profedu dófnitš Louvra.“

Besme pokynul Coconnasovi, aby ho následoval.

Hrabě de La Mole osaměl. Chvíli se ještě zamyšleně díval za mizejícím sou-
sedem z hostince U Krásné hvězdy, potom se obrátil pevně rozhodnut zku-
sit štěstí u jiné brány. Neudělal ani pět kroků, když zaslechl hlasitý rozhovor
dvou strážných z hlídky pana de Besme: „Ti hugenoti jsou tady jako doma.
Podívej se, vedlejší bránou projíždí nejméně sto jezdců. Samí neznabozi!“

„To jim musel náš král Karel Devátý něco slíbit. Podívej se, jak jsou spoko-
jeni. Jen září. Říká se, že prý král slíbil vydat admirálova vraha...“

„Promiňte, pánové,“ přerušil je La Mole, „ti jezdcí patří ke králi na-
varrskému?“

„Samozřejmě,“ odpověděl jeden ze strážných s výrazem opovržení, „vždyť
jsme říkali, že jsou to neznabozi! Vede je pan de Mouy.“

„Děkuji vám,“ ozval se La Mole, „to mi stačí.“ Rychle dohonil vůdce hu-
genotských šlechticů.

„Pane hrabě,“ La Mole se obrátil na prvního jezdce, „řekli mi, že jste pan
de Mouy.“

„Ano, jmenuji se tak,“ odpověděl vlídným hlasem tázaný.

„Pane, vaše jméno je mezi příslušníky naší víry dobře známo. Mám štěstí,
že jsem před Louvrem potkal právě vás. Mohu vás poprosit o přátelskou
službu?“

„Zajisté, pane, ale řekněte mi, s kým mám tu čest.“

„Omlouvám se. Vidíte, samou radostí jsem se zapomněl představit. Mé
jméno je hrabě Lerac de La Mole.“

„Hrabě Lerac de La Mole? Vzpomínám si, před několika dny o vás mluvil
naš pan admirál. Co si přejete, příteli?“

„Přijíždím z Aix, mám pro Jeho Veličenstvo Jindřicha Navarrského dopis
od pana d'Auriac. Pan guvernér posílá králi velmi důležité a naléhavé zprávy.
Potřeboval bych se dostat do Louvru a předat Jeho Veličenstvu dopis.“

„Obávám se, hrabě, že náš král Jindřich je dost zaneprázdněn, váš vzkaz však zřejmě spěchá. Pojdte, zavedu vás do Louvru, ostatní si již budete muset zařídit sám.“

Mouy seskočil z koně a prošel s panem de La Mole bránou.

„To je zajímavé,“ poznamenal Provensálec, „první bránou mne nechtěli vpustit, protože jsem katolík, tady se zase nikdo na nic neptá, protože poznali, že jsem hugenot. Nezdá se vám to divné, hrabě?“

„Takový je dnes Louvre, pane de La Mole. Jedna brána je otevřená katolíkům, druhá zase nám. A uvnitř bydlí král Karel Devátý a král Jindřich Navarrský. Budete si muset zvyknout, příteli, že hugenoty v Paříži už nikdo nepronásleduje. Pojdte, zavedu vás až před komnaty krále Jindřicha a pak se budu muset vrátit.“

Oba spojenci prošli jedním křídlem Louvru. Mouy se zastavil.

„Jsme na místě, zde bydlí Jeho Veličenstvo král navarrský. Nyní mne již nebudete potřebovat.“

Hrabě se přátelsky uklonil a vrátil se ke skupině jezdců. Pan de La Mole otevřel dveře do předpokojí. Místnost byla prázdná. Uvnitř bylo ticho. Hrabě opatrně otočil klikou. Další komnata byla opět prázdná. La Mole znervózněl. Slyšel dosti často mluvit o přísných předpisech a mimořádných opatřeních, o celé té složité dvorní etiketě, která panovala v Louvru. Zde se však setkal s něčím zcela opačným. Nikde nikdo, místnosti prázdné. Hrabě proto hlasitě vykřikl, nikdo však se neozýval.

„Není přece možné, že by mne pan de Mouy zavedl do nesprávného křídla. Vždyť se tady jistě vyzná.“

La Mole otevřel další dveře, ale to se již ocitl na další chodbě. Zvolal tedy znovu, odpovědí mu však byla ozvěna jeho vlastního hlasu. No nic, řekl si v duchu, projdu chodbou, snad někde zahlédnu světlo nebo někoho potkám.

Téměř na konci chodby se hrabě zastavil. Nečekaně se otevřely dveře, prošla dvě pážata se světlem a za nimi kráčela neobyčejně krásná žena. Pan de La Mole se uklonil a pozoroval neznámou dámu, která se zde náhle objevila jako nějaké nadpozemské pohádkové zjevení.

„Co si přejete, pane?“ ozvala se dáma hlasem ne nepodobným líbeznému hudbě.

„Madame,“ odpověděl La Mole se sklopenou hlavou, „odpusťte mi mou troufalost, ale jsem v Louvru poprvé a asi jsem zabloudil. Hledám krále navarrského.“

„Jeho Veličenstvo zde není, pane. Je pravděpodobně u svého švagra. Když zde není král navarrský, nechtěl byste říci královně navarrské, proč Jeho Veličenstvo hledáte?“

„Milerád, Madame, kdyby mne k ní někdo dovedl...“

„Já jsem královna navarrská, pane!“

Hrabě úžasem skoro oněměl. Uklonil se ještě hlouběji. Královna postřehla údiv neznámého návštěvníka a usmála se.

„Mluvte přece, pane. Spěchám, čekají mne u královny Kateřiny.“

„Ach, Madame,“ ozval se konečně hrabě, „neodvažuji se zdržovat Vaše Veličenstvo. Když vás očekávají... věřte mi... nejsem schopen slova, Madame, jsem oslněn, nemohu ani myslet. Všechno mi pojednou vymizelo z hlavy... a zůstal mi jen obdiv...“

Markéta přistoupila k mladíkovi. Jeho slova ji dojala. Ostatně i kdyby nepromluvil, jeho příznání bylo vepsáno do tváře. Mladá královna, až doposud zvyklá na lichotky vypočítavých dvořanů, velmi rychle poznala, že před ní stojí muž, jenž se právě, a snad i nechtě, vyznal z upřímného citu, který ho rázem zachvátil.

„Mluvte, pane, přece. Tolik zase nespěchám. Počkají na mne,“ řekla laskavým hlasem.

„Odpusťte mi, Madame, jestliže jsem dříve nepozdravil Vaše Veličenstvo s úctou, jakou má právo očekávat od nejponiženějšího služebníka, ale...“

„Ale?“ přerušila ho Markéta. „Pokládal jste mne za jednu z mých dvorních dam?“

„To ne, Madame. Myslil jsem, že sním, že jsem zahlédl stín krásné Diany de Poitiers. Říká se, že se v Louvru někdy zjevuje.“

„O vás se nebojím, pane,“ řekla Markéta, přijímajíc jeho lichotku s úsměvem, „vy se u dvora jistě neztratíte. Řekněte mi konečně, co chcete od krále.“

„Mám pro Jeho Veličenstvo dopis, Madame,“ odpověděl La Mole, „zde je.“

Královna vzala dopis a podívala se na písmo na obálce.

„Nejste snad náhodou pan de La Mole?“

„Vaše Veličenstvo, jsem nejšťastnějším člověkem pod sluncem. Vy znáte, Madame, i moje jméno?“

„Ano. Slyšela jsem je od svého královského chotě a od svého královského bratra. Víím také, že jste očekáván,“ vysvětlila královna a zastrčila dopis za ži-vůtek zdobený krajkou a diamanty.

La Mole sledoval každý její pohyb.

„A nyní, pane, počkejte na svého krále v dolní galerii. Jedno z mých pážat vás tam zavede.“

Markéta pohlédla do očí mladému hraběti, otočila se a zamířila ke komnatám královny-matky.

S hrabětem se začal točit celý svět. Setkání s královnou ho okouzlo. Musel se na chvíli opřít o stěnu, aby neupadl.

„Půjdem, pane?“ ozvalo se páže.

„Ach ano, bože můj, ano,“ souhlasil omámený hrabě a vykročil stejným směrem, jímž odešla královna. La Mole si připadal jako ve snách. Jediné, co si uvědomoval, bylo přání ještě aspoň na okamžik spatřit krásnou Markétu.

Když došli ke schodišti, kudy měl sestoupit, zahlédl královnou stojící u dveří. Snad náhodou, snad to bylo záměrné, Markéta se otočila a vrhla na hraběte jeden ze svých okouzlujících pohledů.

„Ne, to není žena, to je bohyně,“ šeptal si mladík.

Páže kráčelo vpředu a svítilo hraběti na schody. Když sestoupili po schodišti, otevřel královnin průvodce jedny, potom druhé dveře a zastavil se.

„Zde v této chodbě počkejte, pane,“ řeklo páže a zavřelo dveře.

La Mole byl rád, že je konečně sám. Pohádkové zjevení královny Markéty měl stále před očima. Nemohl myslet na nic jiného než na ztělesnění krásy, s níž se tak nečekaně setkal. Královniny oči, tvář, celá její postava a vznešené držení těla, to všechno se mu v jednotlivostech i v celku míhalo před očima. Proto také pochopíme, že si La Mole ani nevšiml, že není v chodbě sám.

„Mordie, to jste vy, příteli?“ ozval se náhle známý hlas. „Ani ve snu mne nenapadlo, že se setkáme právě zde.“

Hrabě jen s námahou zvedl oči. Před ním stál Coconnas.

„Vidíte,“ řekl smutně La Mole, jako by se loučil s krásným snem, „pan de Besme vás uvedl na stejné místo jako mne pan de Mouy.“

„Je to příjemný Němec, ten Besme, člověk mu chvílemi nerozumí, ale o to víc je legrace. Vás sem tedy zavedl...“

„Pan de Mouy,“ dodal rychle La Mole, aby nemusel prozradit, s kým se ve skutečnosti setkal. „Již jste mluvil s vévodou de Guise?“

„Ne, stále ještě čekám. A co vy? Přijal vás král navarrský?“

„Také ještě ne. Ale poslali mne sem, abych zde na něho počkal. Prý to nebude dlouho trvat.“

„Doufám, že se připravuje velká večeře a že budeme mít štěstí sedět vedle sebe. Před dvěma hodinami jsme se setkali a nyní se potkáme znovu. Je to osud nebo náhoda, přáteli? Ale co je vám, jste nějaký pobledlý a zamyšlený. Stalo se něco? Již vím, omdléváte hlady. Já aspoň mám hlad jako vlk.“

„Já ne,“ namítl La Mole, „ale mohu vám posloužit citátem z Plutarcha, chcete-li. Umíte řecky?“

„Ne, mému vychovateli se nepodařilo vtlouci mi do hlavy řecká slovíčka,“ přiznal se Coconnas.

„Nevadí, já vám tu větu řeknu. Ten veliký spisovatel a myslitel kdesi napsal: ‚Je dobře zvykati duši na bolest a žaludek na hlad.‘ A měl pravdu, nemyslíte?“

„Co mi pomůže váš filozof, když bych jedl, až nevidím!“ bědoval pan de Coconnas.

„Můj filozof vám nebere příležitost prokázat jednu z lidských ctností. Máte příležitost překonat hlad.“

„Být hladový a mluvit o ctnosti, to mi příliš připomíná mého učitele. Vám se to řeční! Věříte, že vám závidím?“

„Proč?“ zeptal se nechápavě La Mole.

„Mluvíte řecky jako rozený řečtinář. Královna Markéta dovede také řecky. Vy asi budete jedním z mála šlechticů, s nimiž si Její Veličenstvo bude moci pohovořit. Mordie, snad nepíšete verše?“

„Verše? A proč?“

„To byste okamžitě padl do oka Karlu Devátému. Ten stejně nemluví o ničem jiném než o básnictví. Doslechl jsem se, že předal dokonce i správu království...“

Hrabě de Coconnas již nedomluvil. Otevřely se dveře a do chodby vešel důstojník. Oba muži v něm poznali pana de Besme.

Německý šlechtic dal Coconnasovi znamení, aby šel za ním. Bylo zřejmé, že Besme chce mluvit s Coconnasem o samotě. Přešli až na druhý konec galerie. Němec se rozhlédl, není-li někdo nablízku, a teprve potom se naklonil k hraběti: „Pán de Gogonáz, kde fy být ubytofán?“

„U Krásné hvězdy v ulici de l'Arbre-Sec.“

„Tobrá, to pár kroky od tady. Běžte se frátyt do ten fáš Chvězda a tnes fnóci...“

Pan de Besme se znovu rozhlédl kolem sebe.

„Co dnes v noci?“ opakoval po něm Coconnas.

„Tnes fnóci fy si dát pílý kšíš na faše hrudník a rychle do Lúvr...“

„Ale v kolik hodin?“ divil se Coconnas.

„Fy čekat na snameny a fědet heslo. Fy jenom na chlídku šeknete Gvíz. A mlčēt jako chrob.“

„Ale stále jste mi ještě neřekl, na jaké znamení mám čekat, pane de Besme,“ připomněl Coconnas.

„No pšece na sfony, až budou sfónit na boblah...“

„Vy myslíte zvony a na poplach?“

„Pšesne tak mysim, pšíteli. Fy se frátyt do Chvězdu, já do fěfodovi,“ řekl s úsměvem Besme, významně zamrkal očima a zmizel ve stínu galerie.

Hrabě de Coconnas kroutil hlavou. Ničemu z toho nerozuměl: Co to, mordie, má znamenat? Jaký poplach? A proti komu? A heslo! Bůhví, co to ten Němec pletl dohromady. Ale co, vévoda mne zřejmě nepřijme, vrátím se do hostince. Neměl bych raději počkat na pana de La Mole? A co když bude večeret s králem? Zbytečně bych tu čekal a v hostinci se zatím mohu najíst.

Coconnas zamával na svého spolubydlícího a zamířil ke schodišti. Hrabě de La Mole, protože neslyšel, o čem Coconnas s panem de Besme mluvili, si pomyslel, že jeho nový známý odchází k vévodovi de Guise. Znovu osaměl a soustředil se ve svých myšlenkách na obraz ženy, kterou před chvílí náhodou potkal.

Za okamžik se otevřely dveře jedné z komnat Jindřicha Navarrského. „Pan hrabě de La Mole?“ zeptal se neznámý, patřící zřejmě k družině krále Jindřicha.

„Ano, čekám zde.“

„A kde jste ubytován?“

„V hostinci U Krásné hvězdy v ulici de l'Arbre-Sec.“

„To je výborné, jste jen nedaleko od Louvru. Jeho Veličenstvo vás zatím nemůže přijmout. Snad až později. Vzkáže vám ještě dnes v noci. Kdyby se však něco změnilo a král se neozval, hlase se zde hned ráno.“

„A co když mne stráž u brány nevpustí?“

„Ach ano, máte pravdu. Heslo zní Navarra. Stačí toto jediné slovo a otevrou se vám všechny dveře.“

„Děkuji,“ ozval se La Mole a chystal se odejít.

„Počkejte, pane hrabě. Vyvedu vás až k bráně, aspoň nebudete bloudit po paláci.“

Sestoupili po schodišti a nejkratší cestou dorazili k bráně. Dvořan se hraběti uklonil a vrátil se do neosvětleného Louvru.

No nic, najím se v hostinci. Coconnas měl jistě větší štěstí. Ono se to ani s tím Plutarchem nemá přehánět, pomyslí si La Mole cestou k hostinci.

Když vstoupil do jídelny U Krásné hvězdy, seděl tam jediný muž. Hrabě de Coconnas právě soustředěně rozkrajoval omeletu na slanině.

„Co to vidím?“ zasmál se Coconnas. „Z našich vévodských a královských večerí zřejmě sešlo. Nemáte hlad? Můžete pojíst se mnou.“

„Hlad mám, nezapírám,“ přiznal se La Mole, „povečeřím s vámi.“

„A co Plutarchos, příteli? Jeho krásný příklad o lidské ctnosti?“

La Mole se usmál.

„Plutarchos byl veliký myslitel. Kromě věty, kterou jsem vám již řekl, napsal také tuto: ‚Kdo má, má se podělit s tím, kdo nemá.‘ Tak vidíte, Plutarchovi se nezpronevěřím, když s vámi usednu ke stolu. Můžeme se podělit a ještě si při tom můžeme vyprávět o ctnosti, nemyslíte, hrabě?“

„Posaďte se a jezte. Mluvit o ctnosti a tady? To se mi zrovna moc nechce. V Louvru, kde máte dojem, že vás každý špehuje, že za každými dveřmi někdo naslouchá... a ještě tam stojíte s prázdným žaludkem. Tam se asi o ničem jiném ani mluvit nedá. Tady můžeme mluvit, o čem chceme. Nechejme si téma ctnosti až na jindy.“

„Souhlasím s vaším návrhem,“ odpověděl La Mole, „pořádně se najíme. Stejně se mi zdá, že od chvíle našeho setkání jsme spojeni neviditelným pou-tem. Budete tady nocovat?“

„Ještě netuším. A vy?“ zeptal se Coconnas.

„Ani já toho nevím víc než vy,“ pokračoval Piemontan, „ale vím, kde strávím noc.“

„A kde?“

Oba mladí šlechtici se dali do srdečného smíchu, nezapomínajíce ovšem na vonící omeletu z kuchyně nebojácného hostinského.

Přeložil Vlastimil Fiala